

Забутий брелок

Оксана Сайко

Початок канікул не обіцяв нічого надзвичайного. Мама подалася у санаторій, бо їй трапилася від профкому дешева путівка, якою вона не могла не скористатися, а тато до вечора пропадав десь у пошуках сенсацій. Він працював журналістом в одній відомій у нашому місті газеті, яка завжди чомусь вимагала сенсацій, бо саме вони, на думку татового редактора, були запорукою її популярності.

Я ж ненавидів ту газету. Не тільки через те, що вона забирала майже увесь вільний час мого тата, який був змушений невідомо де шукати сенсації, а й через те, що писали там усілякі дурниці, не варті уваги. Приміром, про техногенні катастрофи майбутнього або про гени агресивності у злочинців і таке подібне. А ще я страшенно дратувався, коли вчителі, скрушно зітхаючи, згадували про мого батька, коли я отримував низькі бали за написання творів чи диктантів... Я любляв гасати на велосипеді і мріяв придбати мотоцикла. "Краще бути байкером у пошуках пригод та гострих відчуттів, аніж журналістом, що вимучує себе пошуками сенсацій й пише іноді те, чого зовсім писати не хочеться", – так і сказав я татові, а він чомусь через те засмутився... Дорослих іноді справді важко зрозуміти. То їм дуже залежить на тому, щоби їм говорили правду, а тільки-но скажеш правду, як їм раптом це не подобається...

Отож я був залишений на самого себе й навіть радів цій свободі. Цілісінькими днями я вештався містом або пропадав з хлопцями у дворі. Ми грали на майданчику у футбол, гасали на велосипедах, лазили по дахах, допомагали Славковому братові ремонтувати старе авто, сподіваючись згодом проїхатися ним за містом. А вечорами грали у карти в напіврозваленій старій альтанці або Славко приносив гітару.

Того дня почалася страшенна злива. Повертаючись із парку велосипедом, я вирішив забігти в найближчий під'їзд і трохи перечекати, поки вщухне дощ. А він перішив мов з відра, додому ж було ще далеко, і я вже встиг трохи змокнути. В під'їзді було тихо й напівтемно. Я зняв намоклого светра і сів на сходи. По шибі невеликого вікна на сходовій клітці стікали струмені води, що нагадували рясні сльози. "Схоже, цей дощ надовго", – промовив я до себе й витягнув цигарку, яку випросив у старших хлопців. Поки нікого немає з дорослих, можна й закурити. Хоч завжди є ризик, що хтось зайде в під'їзд і почне обурюватися, що накурено...

"Краще не кури – так гарно запахло дощем, а ти все зіпсуєш", – раптом почув я за спиною і аж підскочив з несподіванки.

Позаду мене, на сходах, стояла дівчина. Вона була приблизно мого віку, але скидалася на хлопця – мала розкуйовджене волосся і хлопчачу стрижку, зодягнута була у чорну кофтину з зображенням Мерліна Менсона, трохи, як мені здалося, на неї завелику... На плечі у неї висів шкільний наплічник, розписаний та розмальований кульковою ручкою. Мабуть, із здивування я роззявив рота, бо моя цигарка впала на підлогу. Дівчина розсміялася.

- Ну от... остання була, - промовив я сердито.

- Хто ж винний, що ти такий розтелепа? - дівчина знову засміялася. - Та й в мене, на жаль, нема...

- А ти що, теж куриш? - насуплено спитав я. Мені, чесно кажучи, ніколи не подобалося, коли дівчата курять.

- Та якось намагалася в такий спосіб нерви заспокоїти... Але дурниці все це, нічого воно не заспокоює.

- А ти тут живеш? - спитав я.

- Ні. Я тут дощ перечікую.

- І я... А ти з якого району?

- Я здалека. Я взагалі не з цього міста. Я тут проїздом.

- У тебе тут родичі?

- Зовсім ні, - відказала дівчина. - Але я не знаю, чи вмієш ти зберігати таємниці...

- Звісно, вмію! Та мене всі старші хлопці в дворі поважають! - поспішно запевнив я, вже вкрай заінтригований цією дивною дівчиною.

Проникливо подивившись на мене своїми чорними очима, вона за якусь хвилю промовила:

- Я з притулку втекла.

- Та ти що?! - захоплено вигукнув я.

Вона байдуже стелула плечем, запхавши руки в кишені засмальцьованих джинсів.

- Але мене, напевно, розшукують. Я гроші свиснула у виховательки. Ну, зовсім небагато. Вже всі й потратила... Я ж автостопом добираюся. Знаєш, як класно? Їдеш дорогою і голосуєш! І їдеш автівками від села до села, від міста до міста... І вигадуєш водіям всілякі побрехеньки...

- Ти ба! А куди ти їдеш?

- До мами.

- До мами?

- Вона нарешті пішла від вітчима - тітка мені написала. То він колись порадив віддати мене в інтернат, бо грошей нібито бракувало на моє утримання. Нас же ж п'ятеро! А вітчим - алкоголік, всю зарплату пропивав, з дому речі виносив! Але тепер все буде по-іншому. Ми повинні бути разом. Тим більше, в мене маленький братик... Йому тільки два місяці, уявляєш? А я його навіть не бачила. Я буду мамі допомагати, ще рік школи якось протягну, а там і працювати зможу... Я ж вже доросла - мені чотирнадцять! Можна було б ще кілька тижнів почекати, тітка мене б забрала, канікули ж... Але не могла я більше чекати, розумієш? Ось де мені вже той інтернат! - вона показала поверх голови.

- А твоя мама далеко живе?

- Та якихось 20 кілометрів звідси. Село Оленівка. Слухай, а як тебе звати?

- Володька.

- А я - Майка. - Вона міцно, знову ж, по-хлопчачому потиснула мені руку. - А ти далеко живеш від цього будинку?

- Та ні...

- А в тебе є щось поїсти? - раптом спитала Майка і я знову здивувався. Жодна дівчина мене про таке не запитувала, навіть друзі... За винятком хіба що Славка, мого найкращого друга. Той частенько, прийшовши до мене додому, без жодних церемоній відкривав холодильник. Зрештою, і я чинив так само у нього вдома.

- Є суп і котлети... - відказав я.

- А батьків немає?

- Немає!

- Тоді, поки їх немає, давай до тебе! Тим більше, дощ уже трохи вщух! - з'їхавши перилами з другого поверху вниз, Майка вмить опинилася біля дверей під'їзду й рішуче взялася за кермо мого велосипеда.

- Класний велик! Ну то що, поїхали? - підморгнула мені.

Я щосили крутив педалями велосипеда, шалено набираючи швидкості. З-під коліс здіймалися бризки, а Майка, сидячи на рамі, зовсім не боялася, як інші дівчата. Навпаки, реготала у захваті й вигукувала:

- Давай швидше! Швидше!..

У ту мить я б так їхав і їхав, мов той відчайдух-шаленець, кудись хоч на край світу, і мені було байдуже, що я змокну до останньої нитки...

- Знаєш, - сказала Майка, коли ми грілися гарячим супом у мене на кухні. - А ти не такий, як усі інші хлопці.

- Не такий? Тобто? - не второпав я.

- Зовсім не зверхній. Я через це завжди билася з хлопцями. Щоб побити їхню зверхність і довести, що я їм рівня.

- І що, вдавалося побити?

- Звісно! - Майка недбало махнула рукою. - Ти ще не знаєш, як я битися вмію! Мене навіть хлопцем прозивали в інтернаті... Ну, ще й за те, що мрію бути байкером!.. Колись зароблю собі грошей, куплю мотоцикла і буду подорожувати... Дивись, брелок у мене є... Один байкер подарував, він наш інтернат якось провідував... - Майка витягла з кишені джинсів невеличкий брелок з червоним "байком".

- Класний! А знаєш, я теж мрію про мотоцикл! - вигукнув я. - В мене навіть журнали є про байкерів!

Я метнувся в кімнату, але коли повернувся зі стосом журналів, Майки вже не було. Я шукав її по всіх кімнатах - думав, що вона пожартувала й від мене заховалася... Зазирає навіть під ліжка й канапу у вітальні... Майка пішла, прихопивши з собою кілька бутербродів з тарілки і мого велосипеда на додачу. На столі залишився забутий нею брелок.

І марно я оббігав увесь двір і кілька кварталів довкола будинку. Майки ніде не було. Як дивно - пішла, навіть не попрощавшись...

Та й ще поцупивши велосипеда... Я б і сам їй його віддав, хай би тільки попросила. Вона ж казала, що потратила всі гроші, тож автостопом додому тепер ніяк... Залишила брелок... Випадково? А може, мені на пам'ять, як найдорожче, що у неї було? Яка вона

все-таки дивна! Я почувався настільки розгубленим і засмученим, що подався до Славка і все йому розповів.

- Все ясно, - зітхнувши, сказав мій друг. - Вона просто аферистка. Це добре, що гроші не винесла й усілякі там цінності... Такі на довір'я працюють. Я колись навіть фільм бачив. Тиснуть на жалість - мовляв, з інтернату... А ти, взагалі, все перевібив? Речі на місцях? Невже тільки бутербродами й велосипедом відбувся? Хоча шкода - велик у тебе фірмовий був, не з дешевих.

- Ніяка вона не аферистка! - відрубав я похмуро й пішов додому, більше не слухаючи аргументів друга, який в ту мить мене не розумів.

Мабуть, у мене був надто понурий вигляд. Бо тато, зайшовши увечері в мою кімнату, обійняв мене за плечі й запитав, як не запитував вже давно:

- Щось сталося?

Якби він мене в ту мить не запитав, я ніколи б йому про це не розповів! Слово честі! Але він запитав, і я не зміг приховати від нього цю сумну історію. Я чекав реакції, схожої на Славкову. Але тато лише поплескав мене по плечу.

- Що ж тебе так мучить? - запитав він. - Те, що вона вкрала твій велосипед? Це була крайня необхідність. Її можна зрозуміти.

- Ні, не те, - відказав я. - Вона просто... не схожа на інших дівчат! Ми могли б бути хорошими друзями. А вона пішла, навіть не попрощавшись... І ще - тільки не смійся - вона теж мріє бути байкером! Але я нічого про неї не знаю, крім того, що її звати Майка, і мама її живе в Оленівці.

- Ну, це не так вже й мало інформації! - підбадьорливо промовив тато.

- Думаєш, її можна розшукати?

- Гм... Біля Оленівки чудові озера. Заодно можна й порибалити з дядьком Петром в суботу.

У ту мить я був як ніколи вдячний своєму татові за розуміння, й мені навіть стало соромно за те, що я часто злився на нього й погано про нього думав... У тому, що ми розшукаємо Майку, в мене тепер не було жодних сумнівів. Адже за стільки років журналістської праці тато, напевно, навчився шукати не тільки сенсації! Зрештою, тепер я навіть міг йому це пробачити! Я глянув на журнали про байкерів, що лежали купкою на столі поряд із забутим брелком.

Потрібно їх прихопити з собою. Я ж так і не встиг їх показати, а Майці, напевно, буде цікаво! Червоним маркером я обвів у календарі суботу, до якої залишалось три дні...